

ในอดีตรัฐมีเสรีภาพในการใช้กำลังในกรณีใด รูปแบบใดก็ได้ แต่ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และได้วางหลักการห้ามใช้กำลังในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศขึ้น ซึ่งได้กำหนดข้อยกเว้นของหลักการดังกล่าวไว้ด้วย คือ กรณีการดำเนินการร่วมกันเพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศตามบทบัญญัติหมวด 7 ของกฎบัตรสหประชาชาติ ซึ่งเป็นอำนาจการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ และข้อยกเว้นอีกกรณี คือ สิทธิการใช้กำลังเพื่อป้องกันตนเอง ตามมาตรา 51 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เนื่องจากถ้อยคำที่ใช้ในมาตรา 51 แห่งกฎบัตรสหประชาชาตินั้นมีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจนซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติของรัฐ ซึ่งปัญหาที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มาก คือ ความชอบด้วยกฎหมายของการใช้สิทธิป้องกันตนเองล่วงหน้า ซึ่งปัญหาดังกล่าวได้เกิดข้อถกเถียงขึ้นอย่างมากระหว่างรัฐต่าง ๆ และระหว่างนักกฎหมายระหว่างประเทศ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาวิจัยในประเด็นปัญหาการใช้สิทธิป้องกันตนเองล่วงหน้าว่าสามารถใช้ได้โดยชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ ซึ่งในการพิจารณานั้น ได้อาศัยแนวทางตามที่มาตรา 38 แห่งธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้กำหนดไว้ คือพิจารณาจากตัวบทของกฎบัตร-

สหประชาชาติ หลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ คำพิพากษาของศาล-
ยุติธรรมระหว่างประเทศและความเห็นของนักกฎหมายระหว่างประเทศเป็นเครื่องช่วย
ในการพิจารณา รวมถึงการพิจารณาทางปฏิบัติของรัฐที่ได้เคยกล่าวอ้างการใช้สิทธิ
ป้องกันตนเองล่วงหน้าด้วย และเพื่อให้การพิจารณาในปัญหาดังกล่าวสามารถนำมา
ปรับใช้ในสถานการณ์ปัจจุบันได้ จึงได้ทำการพิจารณาปัญหาความชอบด้วยกฎหมาย
ของการป้องกันตนเองล่วงหน้า ต่อกรณีที่เกี่ยวข้องกับอาวุธทำลายล้างสูงและกรณีการก่อ-
การร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งถือเป็นกรณีที่มีการกล่าวถึงอย่างมากในปัจจุบัน

ผลที่ได้จากการวิจัย คือ การป้องกันตนเองตามบทบัญญัติของมาตรา 51 แห่ง
กฎบัตรสหประชาชาตินั้น รัฐสามารถใช้สิทธิป้องกันตนเองได้โดยชอบด้วยกฎหมาย
ก็ต่อเมื่อเกิดการโจมตีด้วยกำลังอาวุธเกิดขึ้นแล้วเท่านั้น และการใช้สิทธิดังกล่าวนี้ต้อง
เป็นไปตามเงื่อนไขของความจำเป็นและได้สัดส่วนด้วย ส่วนในกรณีที่การโจมตียังไม่
เกิดขึ้น รัฐยังไม่สามารถใช้สิทธิป้องกันตนเองล่วงหน้าได้ในปัจจุบัน

ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับอาวุธทำลายล้างสูงนั้นรัฐควรจะสามารถใช้สิทธิป้องกัน
ตนเองล่วงหน้าได้โดยชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศและต้องอยู่บนหลักการใน
เรื่องของความจำเป็นและได้สัดส่วนด้วย เนื่องจากคงไม่มีรัฐใดที่จะยอมให้รัฐตนถูก
โจมตีด้วยอาวุธทำลายล้างสูงก่อนแล้วจึงจะใช้สิทธิป้องกันตนเองเป็นแน่แท้ หากรัฐนั้น
ได้รู้ก่อนแล้วว่าตนเองจะถูกโจมตี หากต้องรอให้ถูกโจมตีด้วยอาวุธทำลายล้างสูงก่อน
ก็อาจจะเป็นการสายเกินไปที่จะใช้สิทธิป้องกันตนเอง

ถ้าจะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำในกฎบัตรสหประชาชาตินั้นอาจจะเป็นการ
ยุ่งยากซับซ้อนเกินไป ดังนั้นจึงควรใช้วิธีการออกเป็นข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคง
แห่งสหประชาชาติ ซึ่งรัฐสมาชิกขององค์การสหประชาชาติต้องถือปฏิบัติตามข้อมติ
ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ โดยกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อที่จะให้รัฐ
สามารถใช้สิทธิป้องกันตนเองล่วงหน้าได้บ้างในกรณีอาวุธทำลายล้างสูง

In the past, a state had freedom to exercise force in any case and any form. However, after the establishment of the United Nations, with the purpose of maintaining international peace and security, there are principles concerning the prohibition of using forces to solve international problems with some exceptions. In one of the exceptions, the collective operation to maintain international peace and security in accordance with the provisions of Chapter 7, in the Charter of the United Nations, can be empowered by the decision of the Security Council. The other is the right to use force for self-defense in accordance with Article 51 of the Charter.

The obscurity of the wording in Article 51 causes problems in practice. One problem strongly criticized and much debated among nations and experts in international law is the legal anticipatory self-defense. It is, therefore, necessary to study whether the right to use the anticipatory self-defense is,

according to international law, legitimate or not. This study will consider general rules stated in Article 38 of the Statutes of the International Court of Justice, the content of the Charter of the United Nations, international law (custom), past judicial decisions of the International Court of Justice, and the writing of experts in international law, including the practice of the state claiming to have exercised the anticipatory self-defense . As for the application of the anticipatory self-defense in present situation, the legitimacy of the anticipatory self-defense in case of weapons of mass destruction and international terrorism widely mentioned at the time will be considered.

The research findings were as follows:

Regarding self-defense in accordance with the provisions of Article 51, a state can legitimately claim the right to self-defense when an armed attack has already occurred on the basis of necessity and proportionality. Under the present Charter, a state cannot use the anticipatory self-defense if an attack has not yet started.

In the case of weapons of mass destruction, a state should be able to exercise legitimately anticipatory self-defense according to international law on the basis of necessity and proportionality. If the information of the attack is known beforehand, no state will allow itself to be attacked with weapons of mass destruction before using self-defense; otherwise, it will be too late to do so.

In case of complications in the amendment of the Charter of the United Nations, it is recommended that the issue be decided by the Security Council. Then member states must adhere strictly to the decision as to whether a state may exercise anticipatory self-defense in the case of weapons of mass destruction.